

Sygn. akt V KK 230/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lipca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel (przewodniczący)

SSN Andrzej Stępka

SSN Eugeniusz Wildowicz (sprawozdawca)

Protokolant Katarzyna Wępa

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w sprawie **M.S.**

skazanego z art. 207 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 5 lipca 2018 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Okręgowego w P. na korzyść skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w P.

z dnia 27 czerwca 2017 r., sygn. akt IV Ka .../17,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w P.

z dnia 22 marca 2017 r., sygn. akt II K .../16

**uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej rozstrzygnięcia o
środkach karnych (pkt 1) i sprawę w tym zakresie przekazuje
Sądowi Okręgowemu w P. do ponownego rozpoznania w
postępowaniu odwoławczym.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w P., wyrokiem z dnia 22 marca 2017 r., uznał M.S. za winnego popełnienia czynu z art. 207 § 1 k.k. i za to skazał go na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Apelację od powyższego wyroku wniósł Prokurator Rejonowy w P. Zaskarżył wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze na niekorzyść oskarżonego. Zarzucił rażącą niewspółmierność kary poprzez brak orzeczenia wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu zbliżania się i kontaktowania z pokrzywdzoną. Wniósł o zmianę wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu zbliżania się i kontaktowania z pokrzywdzoną D.D. bez jej wyraźnej zgody na odległość 50 metrów na okres 2 lat.

Sąd Okręgowy w P., wyrokiem z dnia 27 czerwca 2017 r., zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, iż na podstawie art. 41a § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego M. S. środki karne w postaci: zakazu kontaktowania się z pokrzywdzoną w jakikolwiek sposób za wyjątkiem sytuacji, w których wyrazi ona na to w sposób jednoznaczny zgodę oraz zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej na odległość mniejszą niż 50 m za wyjątkiem sytuacji, w których wyrazi ona na to w sposób jednoznaczny zgodę, a w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od powyższego wyroku w części dotyczącej rozstrzygnięcia o środkach karnych, na korzyść skazanego, złożył Prokurator Okręgowy i zarzucając rażącą obrazę prawa materialnego, która mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. art. 43 § 1 k.k. w zw. z art. 39 pkt 2b k.k., poprzez orzeczenie w stosunku do oskarżonego środków karnych w postaci zakazu kontaktowania się z pokrzywdzoną w jakikolwiek sposób za wyjątkiem sytuacji, w których wyrazi ona na to w sposób jednoznaczny zgodę oraz zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej na odległość mniejszą niż 50 metrów za wyjątkiem sytuacji, w których wyrazi ona na to w sposób jednoznaczny zgodę, bez wskazania okresu obowiązywania tych zakazów pomimo, iż przepisy art. 43 § 1 k.k. w zw. z art. 39 pkt 2b k.k. obligują sąd do wskazania czasookresu, na jaki środki te mają być orzeczone, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja prokuratora jest oczywiście zasadna, stąd jej rozpoznanie i uwzględnienie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Bez wątpienia w przedmiotowej sprawie doszło do rażącej i mającej istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku obrazy art. 43 § 1 k.k. w zw. z art. 39 pkt 2b k.k. bowiem w myśl art. 43 § 1 k.k., zakazy wymienione w art. 39 pkt 2-2b i 3 k.p.k., a więc również zakaz kontaktowania się z określonymi osobami i zbliżania się do określonych osób, orzeka się w latach, od roku do lat 15 i czyni się to w wyroku (art. 413 § 1 pkt 2 k.p.k.).

Skoro zatem w przedmiotowej sprawie Sąd Okręgowy w P. zmieniając wyrok Sądu Rejonowego , na podstawie art. 41a § 1 k.k. orzekł wobec M.S. środki karne w postaci: zakazu kontaktowania się z pokrzywdzoną D.D. w jakikolwiek sposób oraz zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej na odległość mniejszą niż 50 m, za wyjątkiem sytuacji, w których wyrazi ona na to w sposób jednoznaczny zgodę (pkt 1 części dyspozytywnej wyroku), to powinien był uwzględnić treść wskazanych wyżej przepisów i określić czasokres obowiązywania orzeczonych zakazów. Pominięcie ustawowego wymogu określenia czasu trwania zakazu wymienionego w art. 39 pkt 2b k.k., wykluczającego możliwość jego precyzowania przy wykorzystaniu dyspozycji art. 105 k.p.k., art. 13 § 1 k.k.w. czy zasady in dubio pro reo (art. 5 § 2 k.p.k.), uznać należało za rażące uchybienie przepisom prawa karnego materialnego wskazanym w petitum skargi, a w konsekwencji – uwzględnić zawarty w kasacji wniosek.

Z tych przyczyn, konieczne było uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w P. w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

kc